

Lekcja, zaczerpnięta z formularza contra paganos, to passus z początku trzydziestego szóstego rozdziału Księgi Syracha, w którym kierowana jest do Stwórcy prośba o miłosierdzie i pomoc w obliczu nadchodzącego końca czasu i związanym z nim naporem nieprzyjaciół wiary. Jest to tekst czytany w roku liturgicznym w sobotę przed niedzielą Reminiscere, czyli drugą niedzielą Wielkiego Postu i, co istotne, zwyczajowo był to dzień zakończenia obchodu Suchych Dni wielkopostnych. Z tego wynika, że lekcja czytana w diecezji płockiej w ramach mszy contra Turcos kierowała odbiorców ku myśleniu o pokucie i własnych grzechach jako o niezbędnym warunku skutecznej walki w obronie chrześcijaństwa. Skojarzenia z obchodami Suchych Dni przywoływały konieczność pracy nad własnym nawróceniem i wyjaśniały przyczynę klęsk, jakimi były utrata Jerozolimy oraz sukcesy muzułmanów w walce z chrześcijanami. Amnon Linder pokazał, że ta lekcja była powszechnie czytana w mszach contra paganos, a także że pod koniec XII wieku była obecna w mszy za prześladowaną Jerozolimę, a więc była ona tekstem odnoszącym się bezpośrednio do dwunastowiecznych wypraw krzyżowych do Ziemi Świętej .

Tekst gradułu również został przejęty z mszy Bernarda z Kotoru i jest cytatem wersetu otwierającego psalm 89. Podobnie następujące dalej dwa wersety są zaczerpnięte z mszy contra Turcos biskupa Bernarda, z jedną różnicą: biskup Kotoru do gradułu dodał cztery wersety, z których trzeci konkretnie wymienia Turków, błagając Boga o zniszczenie ich potęgi. Werset ten nie został uwzględniony w omawianym mszale płockim. Tekst gradułu stanowi odwołanie do historii zbawienia, w ramach której sytuowano krucjaty i walkę w obronie chrześcijaństwa . Natomiast dodane dwa wersety wyrażają błaganie o pomoc Bożą w walce z nieprzyjacielem, i według Amnona Lindera były one używane w katedrze w Salisbury w czasie procesji sprawowanych w intencji prześladowanej Jerozolimy .